

1. kapitola

V sobotu ráno sa Mia Wimmerová prebudila s podivným chvejivým pocitom v hrudi. Pocitom, že v ten deň ju čaká niečo veľké.

Pretrela si oči a pokúsila sa spomenúť si, čo to je. Potom si spomenula: *Krajina Nekrajina*.

Tie dve slová ju hneď prinútili vyskočiť z postele. Dobešla k oknu a pozrela sa von na dvor.

Po modrom nebi sa prehánali biele obláčiky. Tráva už bola vysoká a kvety v záhonoch rozkvitnuté. Čo však Miu zaujalo najviac, bol vysoký latkový plot.

O deň skôr totiž Mia, jej mladšia sestrička Gabi a ich kamarátky Katka a Linda zistili, že keď prelezú uvoľnenou latkou v plote, dostanú sa tak na čarovný ostrov Krajiny Nekrajiny. Nikto nevedel, ako sa ten priechod medzi dvoma svetmi vlastne objavil – dokonca ani víly, ktorých kúzlo dievčatá do Krajiny Nekrajiny prvýkrát priviedlo. Pre Miu to však bol úplný splnený sen. Len si predstavte, že môžete navštíviť svet víl, kedykoľvek sa vám zachce – jednoducho len preleziete plotom na vlastnom dvore!

Mia na seba rýchlo natiahla bodkovanú sukňu a svoje obľúbené ružové tričko. Dlhé vlnité čierne vlasy jej padali na ramená. Chvíľku uvažovala nad peknými sandálkami, ale potom siahla radšej po teniskách. Tie sa na dobrodružstvo hodia lepšie – a v Krajine Nekrajine vás dobrodružstvá čakajú vždy.

Keď bola oblečená, zbehla Mia po schodoch dolu do kuchyne. Nasypala si do misky cereálie a sklzla na stoličku vedľa svojej mladšej sestričky. Gabi mala na sebe ružovú baletnú sukienku a dve nasadzovacie krídla z vílieho kostýmu – napokon, ako každý deň. Voskovkami si kreslila obrázok víly.

Ich mamička stála pri kuchynskej linke a popíjala zo šálky kávu.

„To je pekný obrázok, Gabi,“ povedala. „Ako sa tá víla volá?“

„To je Cililing,“ odpovedala Gabi. „Býva v Hviezdnej roklinke.“

Pani Wimmerová sa usmiala: „A kdeže to je?“

„Je to na druhej strane toho – Au! Mia!“ vykrikla Gabi, keď ju Mia pod stolom poriadne koplá. Jej sestra zachytila Gabin pohľad, zamračila sa a pokrútila hlavou. Ich rodičia totiž o Krajine Nekrajine nevedeli a Mia nechcela, aby na to

prišli. Mala taký pocit, že keby sa to stalo, celé ich dobrodružstvo by tým skončilo.

Kuchynským oknom Mia videla, ako vonku na dvore pracuje otecko. Dúfala, že bude čoskoro hotový. Inak by sa totiž nemohli pretiahnuť cez plot.

„Bude dnes ocko pracovať na dvore dlho?“ spýtala sa Mia mamičky akoby nič. „Prídu k nám Katka a Linda. Chceme sa, ehm... hrať vonku.“

„Dnes vaše kamarátky nemôžu prísť, Mia,“ odpovedala však mamička. „Mám nejaké vybavovačky a potrebujem, aby si postrážila Gabi.“

„Čo? Ale ja som im už povedala, že môžu prísť!“ zvolala Mia.

„Tak im budeš musieť zavolať, že nemôžu,“ odvetila mamička.

Takže do Krajiny Nekrajiny sa nepôjde? Mia tú predstavu nemohla zniest. „A nemohli by predsa len prísť?“ skúsila sa spýtať. „Môžeme sa o Gabi starať spoločne.“

„Nie, Mia,“ odpovedala mamička. „Keď sa zaberieš do hry s kamarátkami, zabúdaš dozerat' na svoju sestričku.“

„Nezabúdam!“ vykrikla Mia. Spomenula si, ako sa v Krajine Nekrajine ocitli prvýkrát, keď ich tam prenieslo vílie mrknutie. Vari sa vtedy ona a jej kamarátky nepostarali o Gabi priam vzorne? Lenže to svojej mamičke, pochopiteľne, pripomenúť nemohla.

„Katka a Linda môžu prísť niekedy inokedy,“ ukončila to pani Wimmerová.

„To je nespravodlivé!“ sťažovala sa Mia. „Ocko je doma. Prečo nemôže Gabi strážiť on?“

„Pretože má veľa práce. Mia, prosím, nedohaduj sa. Je to len jeden deň. Si už dosť stará na to, aby si mala nejakú zodpovednosť.“

„Mne je nejaká zodpovednosť ukradnutá,“ zamrmlala si Mia pod nosom. So založenými rukami sa pozerala, ako si jej matka berie kabelku a odchádza.

Keď odišla, zavolala Mia Katke a Linde a povedala im, že dnes nemôžu prísť. Potom sa

vrátila k stolu, zvalila sa na stoličku a zlostne hľadela na svoju sestru.

Gabi ako by si to ani nevšimla. „Chceš si niečo zahrať?“

„Nie,“ odsekla Mia.

„Tak si budeme vyfarbovať?“ skúsila Gabi.

Mia sa zamračila ešte viac. „Nie. Prečo nejdeš pozeráť televízor alebo také niečo...?“

„Nemám pozeráť televízor, kým mi to mamka nedovolí,“ upozornila ju Gabi.

„No, tak dneska ťa strážim ja a ja ti hovorím, že môžeš,“ odpovedala Mia.

Gabi v tom okamihu vyskočila od stola a rozbehla sa do obývačky. Chvíľku nato Mia začula zvuky z televízora.

Pretože nemala nič lepšie na práci, odišla Mia do obývačky za sestrou. Zvalila sa na pohovku. Na televíznej obrazovke partička komiksových potvoriek spievala nejakú prihlúplu pesničku.

Mia si povzdychla. Nedokázala si predstaviť nič horšie, ako musieť pozeráť na hlúpe detské relácie, keď teraz mohla tráviť čas so *skutočnými* vílami.

Zahľadela sa z okna obývačky na vysoký drevený plot. Krajina Nekrajina bola priamo za ním. Mohla v nej byť ani nie za pol minúty.

No a prečo by nie? pomyslela si Mia. Jednoducho sa tam len zastavím a pozriem sa, čo je v Hviezdnej roklinke nové. Budem spať skôr, ako si niekto všimne, že som odišla.

Mia sa ukradomky pozrela na sestričku. Gabi bola do svojho komiksu úplne zabraná. *Ona to pár minút vydrží,* povedala si v duchu Mia.

Ticho sa zviezla z pohovky a vykĺzla von zadnými dverami.

Otecka nikde nevidela, ale počula jeho pohvizdovanie. Pracoval niekde na druhej strane domu. Teraz mala príležitosť.

Uvoľnená latka bola na plote, ktorý oddeľoval ich dvor od dvora susedov. Mia musela chvíľku štučať do jednotlivých latiek, aby zistila, ktorá je tá pravá. Latka sa na klinci pohla nabok a vznikla tak škára akurát taká veľká, aby ňou Mia preliezla.

Len čo si kľakla, zacítila na tvári vlahý vánok. Už v ňom cítila vôňu jazmínu a slnkom prehriateho machu – sladkú vôňu Hviezdnej roklinky. Zhlboka sa nadýchla, preliezla otvorom a vrátila za sebou latku späť na miesto.

Vyliezla z búrľavého stromu do lesa kropeného slnečnými škvrnami. Po ľavici mala lúku porastenú divými kvetinami. Po pravici zurčal potôčik

Živobyl'. A priamo za ním ležala Hviezdna roklinka. Mia videla, ako sa vzduch okolo ohromného stromu Domova hemží poletujúcimi vílami.

O kúsok ďalej po prúde začula nejaký pohyb. Sledovala očami jeho tok do zátoky k malému drevenému mostíku. Rojili sa okolo neho desiatky malých víl. V rukách mali povrazy, kúsky dreva a vedierka plné piesku.

Mia uvidela neďaleko od seba Cililing. „Ahoj, Cililing. Čo sa tu deje?“ spýtala sa.

„Lávka je fuč,“ odvetila víla. Až teraz si Mia všimla, že časť mostíka sa zrútila do potoka.

„Myslíme si, že ju asi zhodil Bingo, keď prenasledoval víly.“

„Ale nie!“ Bingo bol Miin kocúr. Minulý deň sa pretiahol plotom do Krajiny Nekrajiny a spôsobil tam veľký rozruch. „A dokážete to opraviť?“

„Áno, ale bude to hrozná práca,“ odvetila Cililing veselo. „Radšej už pôjdem.“ Zamávala Mii

a odletela. Cililing bola vždy najspokojnejšia, keď bolo čo opravovať.

Všetky víly okolo mostíka vyzerali, že majú plné ruky práce, a tak sa Mia rozhodla vydať sa k stromu Domova. Tam možno nájde niekoho, s kým by sa mohla porozprávať.

Na dláždenom nádvorí uvidela Mia upratovať metličkové víly. Zamávali jej, ale pokračovali vo svojej práci. A v kuchyni to bolo to isté. Keď Mia nazrela do maličkých dverí, víly kuchárky a pekárky mali sotva čas zdvihnúť hlavu.

„Dnes máme v Hviezdnej roklinke pekne rušno,“ prehodila víla pekárka Dulcia medzi váľaním cesta na koláč. „Musíme nakrímiť hromadu hladných víl.“

Mia bola sklamaná. Dúfala, že azda narazí na čajový večierok alebo víliu hru na naháňačku. Ale namiesto toho v Hviezdnej roklinke všetci tvrdo pracovali. Miu dokonca napadlo, že by mohla pomôcť – koniec koncov to bola jej mačka, ktorá tu narobila taký neporiadok. Ale zároveň

vedela, že nesmie nechať Gabi dlho samu. Čas plynie v Krajine Nekrajine inak a Mia si nemohla byť istá, či počas jej neprítomnosti uplynula doma minúta alebo hodina.

Vydala sa teda spať. Cestou prechádzala okolo malinkého domčeka vyrobeného z tekvice, ktorý bol umiestnený na jednej z najnižších vetiev stromu Domova. Zaklopala prstom na drobučké drevené dvere.

Otvorila ich víla záhradníčka Rozeta. Mala na sebe prekrásne našuchorené šaty vyrobené z ružového klinčeka. „Mia!“ zvolala Rozeta. „Dúfala som, že sa u mňa niekto zastaví. A som rada, že si to ty!“

„Ty ideš na nejakú oslavu?“ spýtala sa Mia s nádejou, keď uvidela Rozetine veľkolepé šaty.

Rozeta si však smutne povzdychla. „Dnes žiadne oslavy nie sú – dokonca ani piknik. Všetci majú plné ruky práce s upratovaním po tom... no, veď vieš, po tom, čo sa stalo s Bingom.“

„A prečo nie si s nimi?“ spýtala sa Mia.

„No, Bingo síce narobil zmätky skoro všade, ale kvety našťastie nechal tak. Víla zahradníčka teraz nemá práve veľmi čo robiť. A tak som si skúšala šaty. Robím to vždy, keď sa nudím,“ vysvetlila Rozeta. „Lenže šaty už mi došli – už som vyskúšala všetky!“

Zrazu Mia dostala nápad. A bol to taký vynikajúci nápad, že sa začudovala, prečo jej to nenapadlo už dávno. „A prečo so mnou nejdeš k nám domov? Mám hrbu šiat, ktoré by ti padli ako uliate,“ navrhla a predstavila si svoju zbierku šiat pre bábiky.

„Ty myslíš prejsť tým figovníkom až na pevninu? Ja ti neviem.“ Rozeta zrazu viditeľne znervóznela. „Niektoré víly tvrdia, že je to nebezpečné.“

Mia sa zasmiala: „Ale nie je. Práve som to sama urobila! Rozeta, musíš ísť so mnou. Mám jedny ružové zamatové šaty, ktoré by na tebe vyzerali úplne úžasne. Ach! A tiež jedny z modrej čipky. A jedny zelené dokonca zladené s kabelkou...“

Ako Mia opisovala všetky tie šaty, Rozetine modré oči sa postupne rozširovali. Nakoniec to

nevydržala a vybuchla: „Strašne rada by som ich všetky videla!“

„Tak pod'. Vyrazíme hneď,“ riekla Mia.

S Rozetou letiacou po jej boku teda Mia vykročila späť k bútlavému stromu. Bola príjemne rozrušená. Toto bolo predsa dokonalé riešenie jej problému: môže strážiť Gabi a ešte sa pri tom baviť!

Ale keď došli k stromu, Rozeta znova zaváhala.

„Si si istá, že je to bezpečné?“ spýtala sa.

„Môžeš cestovať v mojom vrecku, ak sa tak budeš cítiť lepšie,“ ponúkla jej Mia.

Rozeta vkĺzla Mii do vrecka. Potom sa Mia pretiahla do dutého stromu a tadiaľ späť do svojho sveta.